

Stefán Vivien

Cím és borító nélkül

Előszó

A nagy kérdésekre sohasem kapunk nagy válaszokat másoktól. Azokra mindig magunknak kell rájönni. A világ vagy tesz a fejünkbe kérdéseket, vagy nem. S ezekhez vagy keresünk választ, vagy kapunk, vagy mindent feladunk. Válaszokat én nem adhatok. De talán, ha valamilyen, az ész vívódásában segít nyugovóra térni. Hogy egy kicsit megpihenhessünk ebben a keserves, kócos világban.

Egy kicsi ember kicsi válaszai bújtak el ide. És ha másért nem is, azért, hogy időnket elüssük, holmi fontos kérdésekkel.

Bevezető

Egyszer, ezen a bolygón, három jelentéktelen ember élete egy másik úton indult el, mint a többi emberé. Ekkor beköltöztek a fejembe, és megismertem őket. Róluk szól a történet.

Életük derekán jártak, harminc-negyven év körüliek voltak. Ők is, mint még néhány ember e világon, kérdéseikre választ és az élet értelmét keresték. A három férfi nagyon messze élt egymástól, de a sors elől nekik sem sikerült elbújniuk. Már ha ugye hiszünk a sorsban. Ha nem, akkor csak tudjuk be a véletlen erőinek, az idő játékának az egészét.

Hibásan születtek, és a rendszer kivetette őket önmagából. Aki nem erre a földre készült, de valamiért idekerült, az mindig érezni fogja ezt. Ők is így éreztek, ezt a messzeséget, az idegenséget, a hidegséget. Ez a világ szemükre nekik is kendőt tett, fülükbe dugót nyomott, szájukat betapasztotta, és a szívükön is lakat lógott. Be voltak zárva önmagukba. Egy kulcsra

zárt fejben az elme, és egy vérrel hígított szívben a honvágy kísérte őket. Mégis, aki nem idevaló, arra nem vonatkozik az evilági szankció. Előbb vagy utóbb a kendő leszakad, a füldugó kiesik, a tapasz leválik és a lakat letörik. Nem megy a beilleszkedés. Amikor ez megtörtént velük, egy mély gondolatgödörbe estek. Valami megrepedt. Van, ahol ezt megőrülésnek nevezik, ám ez csupán valóság és képzelet párhuzamos, zagyva, életszerű játéka. Ha az ember rájön, hogy a valóság is képzelet, innen már nehéz visszajutni a régi tudatába, ezen a ponton a megőrülés fogalma átszíneződik.

Valahogy így alakulhatott ki ez a furcsa betegség náluk. Egyik pillanatról a másikra a jobb agyféltekéjük (a kreatívabb) túl érzékennyé vált. Nem tudott az agyuk különbséget tenni az érzékelésük és a fantáziájuk által küldött jelek között. Ami azt jelentette, hogy minden, amit álmodtak, elképzelték vagy fantáziáltak, az számukra meg is történt.

A betegségükkel tisztában voltak, így értelmes emberek lévén, nehezen ugyan, de tudták kezelni a helyzetüket. Amit valótlannak találtak, azt meg nem történtnek vették. Ám voltak tiszta pillanataik is, illetve olyanok, mint az átlagos embereknek. Olyankor saját magukat szépen begyógyasztották egy reménnyel, hogy egyszer

ez az érzés elmúlik, és a betegség eltűnik. Egy reménnyel, hogy egyszer új nap és új álom kel fel, ami majd valóságnak is megfelel.

Túl sok ingert kaptak, és a nap túl nagy részét töltötték filozofálással, valótlannak hitt dolgokon való rágódással. Egy fájó gondolat (ezt egy átlagos ember is megtapasztalhatja) már önmagában betegség. Egyáltalán ki mondja meg, hol húzódik ez a határvonal? És melyik oldal a jó? Talán minden épeszűnek hitt ember őrült, és valójában az őrültek azok, akik tisztán látják ezt a világot? Nem hiába a mondás, hogy az őrületet a zsenitől egy hajszál választja csak el, s nem hiába van ez így igazából is.

Amíg a betegségük nem költözött beléjük, nem ismerték egymást. Három különböző személyiség, három mélyen eltérő jellem, három különféle mentalitás, teljesen más orientáció. Más gondolkodásmód, más értékrend, más világról alkotott kép. De emberek, ezért az emberekre szórt átok sújtotta őket is. Az intelligencia, a tudás, a felelősség átka. Ennek tetejébe pedig még egyfajta varázslatos idegenség is fájdtotta szívüket, így történetük során sokszor átélték, ahogy a félelem hatalmas kései beléjük mélyednek.

Betegségüket a legjobb pszichiáterek, legnevesebb orvosok vizsgálták néhány hónapig, majd